

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. A. T., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v Pobytovém středisku Bělá – Jezová, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem (dále jen PoS),
zastoupený: Mgr. Tomáš Císař, advokát, se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10.5.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4.2023 č.j. OAM-18/LE-BA01-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 10.5.2023** doručenou soudu osobně dne 11.5.2023 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4.2023 č.j. OAM-18/LE-BA01-HA13-2023, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.
2. **V žalobě** žalobce uvedl, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu, že jím byla zkrácena jeho práva, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Nejprve uvedl, že stěžejním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy o jeho zdraví a život, neboť má ve Vietnamu velký dluh. Finanční prostředky na cestu za prací si zapůjčil od tzv. „černé společnosti“, ale vzhledem k tomu, že nemá peníze na splacení dluhu, nemůže se vrátit. V případě jeho návratu do Vietnamu bude zcela jistě vystaven pronásledování ze strany jeho věřitelů, jejichž praktiky vymáhání pohledávek jsou však daleko za hranou zákona a zahrnují lichvu a násilnou trestnou činnost. Jedná se zpravidla o organizované zločinecké skupiny, které mají vazby i na veřejnoprávní orgány a bezpečnostní sbory ve Vietnamu. Žalobce má tudíž důvodné obavy, že ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů mu nebude poskytnuta adekvátní ochrana před těmito praktikami. Také nesouhlasil s tvrzením žalovaného, které vychází z informace MZV ČR č.j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28.2.2023 k č.j. MV 17198-1/OAM-2023, půjčky, úvěry a lichva, že občasné Vietnamu postižení lichvou se mohou obrátit na policii, aniž by sami čelili trestnímu stíhání či jiné újmě. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě, poněvadž je mezi obyvateli Vietnamu všeobecně známo, že „černé společnosti“ mají vazby na bezpečnostní sbory a veřejnoprávní orgány. Pokud by se tedy dlužník obrátil např. na policii, věřitelé se o tom dozvědí a následně se mstí. Žalobcova obava z této pomsty mu tedy pochopitelně bránila v tom, aby se na příslušné orgány veřejné moci obrátil, což mu ovšem nemůže být přičítáno k tíži. Dále žalobce uvedl, že si chce v České republice (dále jen **ČR**) najít zaměstnání, aby mohl splácet dluh a zlepšit tak svou finanční situaci, nicméně toto není jediný ani hlavní důvod, který ho vedl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Primárním důvodem je jeho oprávněná obava z pronásledování, msty a následně strach o jeho zdraví či dokonce život v případě nesplacení dluhu. Přičemž v této dluhové pasti se ocitl zcela bez vlastního zavinění, neboť neměl nejmenší tušení, že se jedná právě o „černou společnost“, od které si finanční prostředky půjčuje. Žalobce se tedy domnívá, že jeho žádost měla být posouzena důkladněji vzhledem k nebezpečí, které mu bezprostředně hrozí v případě návratu do Vietnamu, aniž by tomuto zavedl příčinu svým jednáním. V neposlední řadě se pak žalobce obává o svou rodinu žijící ve Vietnamu, protože i jim věřitelé vyhrožují a obtěžují je. Rozhodnutí žalovaného je dle něho nezákonné, neboť posoudil situaci nedostatečně. Žalobce má za to, že uvedl natolik závažné a zásadní skutečnosti, které by měly vést k udělení mezinárodní ochrany, neboť v případě návratu do země svého původu mu hrozí závažná újma na zdraví a životě, což je v rozporu s § 12 zákona o azylu. Dále poukázal na fakt, že se žalovaný rovněž nedostatečně zabýval možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Domnívá se, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení této varianty mezinárodní ochrany a bylo by zcela nehumánní nuceně poslat zpět do Vietnamu. Žalobce rovněž podotkl, že jeho obavy z hrozící újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b), konkrétně kruté, nelidské a ponižující zacházení jsou důvodné a opodstatněné stejně jako obava z využití ochrany ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů. V jeho případě je tedy přinejmenším dán důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce upozornil na skutečnost, že původcem pronásledování nebo vážné újmy nemusí nutně být pouze veřejnoprávní orgány dané země, nýbrž i soukromé osoby,

pokud stát nezajistí adekvátním způsobem ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Právě to je i jeho případ, protože vietnamské veřejnoprávní orgány vědomě přehlíží ilegální činnost „černých společností“, a nejsou tak ochotné poskytnout mu odpovídající ochranu před pronásledováním a vážnou újmu. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že měl nejdříve využít všech zákonných prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Z usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17.1.2019 vyplývá, že po žadateli o mezinárodní ochranu nelze požadovat, aby vyčerpал prostředky ochrany země původu, jestliže lze mít za to, že jeho rezignace na využití ochrany této země se zakládá na opodstatněné nedůvěře vůči jejím veřejnoprávním orgánům. To je i případ žalobce, jehož nedůvěra ve vietnamské státní orgány je zcela opodstatněna obavami z jejich napojení na „černé společnosti“. Žalobce je toho názoru, že žalovaný neposoudil řádně možnost udělení doplňkové ochrany, přičemž odůvodnění jejího neudělení shledává žalobce zcela nedostatečným. Vzhledem k tomuto deficitu odůvodnění je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí je po této stránce nepřezkoumatelné, proto závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.4.2023 č.j. OAM-18/LE-BA01-HA13-2023** bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, se neuděluje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce dne 23.1.2023 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a dne 27.1.2023 poskytl údaje k podané žádosti, kdy mimo jiné sdělil, že je vietnamské národnosti, hovoří vietnamsky, nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení. Nikdy nebyl členem politické strany ani nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. V září 2017 odletěl na základě pracovního víza do Rumunska, kde pobýval přibližně do 5.8.2022. Poté přicestoval dne 11.8. 2022 v nákladním prostoru kamionu na území ČR. Ze států Evropské unie (dále jen EU) pobýval v období od září 2017 do srpna 2022 v Rumunsku, měl uděleno rumunské pracovní vízum. V minulosti nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani potřeby. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť má ve Vietnamu velký dluh. Na cestu do Rumunska si půjčil peníze od „černé společnosti“, ale protože peníze na splacení nemá, do vlasti se nemůže vrátit. Pohovor k uvedené žádosti byl s žalobcem proveden dne 10.3.2023. V průběhu pohovoru žadatel uvedl, že Vietnam opustil v roce 2017 kvůli práci v Rumunsku, jiné důvody k vycestování z vlasti neměl. Vietnam poté navštívil jednou, a to někdy koncem roku 2019 na jeden měsíc. Z vlasti vycestoval se svým cestovním dokladem a pracovním vízem do Rumunska. Pas si vyřizoval sám na krajské pohraniční a emigrační policii. Při odjezdu z vlasti ani při hraniční kontrole neměl žádné potíže. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány, ani nebyl trestně stíhán. Také neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že má ve Vietnamu velký dluh, který nemohl a nemůže splácet. Na dotaz, zda k tomu chce něco dodat, sdělil, že nikoliv. K dotazu, proč se nemůže do Vietnamu vrátit, uvedl, že má dluh, který nemůže splácet. Pokud by nyní přicestoval do Vietnamu, přišel by o život. Kvůli dluhu už mu vyhrožovali smrtí. Vyhrožovali mu tím, že musí platit čtvrtletní splátky, splatit celý dluh do tří let, jinak ho zabijí. Vyhrožovali mu osobně, našli ho a vyhrožovali mu. K dotazu, kdo mu vyhrožoval, sdělil, že těch lidí je v té organizaci víc. O výhrůžkách jej vždy informovala rodina, že jim volá lichvář, který vyhrožuje i jim, proto má obavy i o jejich život. V ČR žádá o mezinárodní ochranu, aby ochránil svůj život, mohl vydělávat peníze a

splácet dluh. Jeho rodiče jsou už staří, takže by jim neublížili, maximálně jim povyhrážejí, ale neublíží jim. K dotazu, zda by mohl svou situaci řešit přestěhováním do jiné části Vietnamu, uvedl, že Vietnam není tak velký, oni mají systém a našli by ho všude. K dotazu, proč o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií, uvedl, že neumí česky. Nezná zákon o mezinárodní ochraně a nezná ani cestu. Žalobce neuvedl žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán ve svém rozhodnutí zohlednit a na podporu svých tvrzení nedoložil žádné materiály.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, kde chce zůstat a vydělat si na splacení dluhu, který má ve své vlasti. V ČR hodlá setrvat také proto, aby ochránil svůj život před svým věřitelem. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022 a informace MZV ČR č.j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28.2.2023 k č.j. MV-17198-1/OAM-2023, půjčky, úvěry a lichva. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce potvrdil, že žádné takové potíže neměl. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, kde chce zůstat a vydělat si na splacení dluhu, který má ve své vlasti. V ČR hodlá setrvat také proto, aby ochránil svůj život před svým věřitelem. Žalovaný má za to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu za účelem legalizovat v ČR svůj další pobyt. Tato skutečnost však nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle tohoto ustanovení. K podpoře svého rozhodnutí správní orgán odkázal na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 37/2003, ze dne 22.1.2004 a rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005. Žalovaný konstatoval, že žalobce měl pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí.

K pronásledování a vyhrůžkám ze strany věřitelů žalovaný konstatoval, že tyto důvody nijak nesouvisí s důvody taxativně stanovenými ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů ve státě, jehož občanství žalobce má. Jejich důvodem je totiž, jak bylo výše popsáno, výhradně snaha věřitelů vymoci od žadatele dlužnou částku. Pro úplnost správní orgán doplnil, že dle § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování je zásadně veřejná moc, což v případě žadatele neplatí, jak již bylo výše

objasněno. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani k takovému závěru však nelze v daném případě dospět. V případě žalobce totiž nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány jeho země původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou ochranu obrátil. Pokud by se tedy žalobce skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o sjednání nápravy. Správní orgán v této souvislosti odkázal na informaci MZV ČR č.j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28.2.2023 k č.j. MV-17198-1/OAM-2023, půjčky, úvěry a lichva. Z uvedené informace vyplývá, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Mezinárodní ochrana přitom může být žalobci poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby žalobce využil všech zákonných prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Žalobce se však na příslušné orgány domovské země s žádostí o pomoc ve věci svých věřitelů neobrátil. Tím, že tak doposud neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepraly. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Lze tedy konstatovat, že žalobce nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí, a tedy plně nehájil svá práva především v domovském státě. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004 č.j. 6 Azs 8/2003.

Žalobce dále uvedl, že vycestoval za prací do zahraničí a o mezinárodní ochranu v ČR požádal, protože zde chce zůstat a vydělat si na splacení svého dluhu. V této souvislosti
správní orgán

odkázal na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 25/2003-94 ze dne 14.1.2004 a doplnil, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Ekonomické problémy v zemi žalobcova původu tak nelze bez dalších okolností považovat za důvodné taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních udělení azylu dle tohoto ustanovení. Žádné takové okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly. Žalovaný shrnul, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu, tzn. z důvodu diskriminačního jednání či pronásledování ze strany domovské státní moci. Toto jednání však v jeho konkrétním případě zjištěno nebylo. Žalovaný tak shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR a ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu tohoto ustanovení, proto žalovaný

konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Žalovaný se v souvislosti s § 14 zákona o azylu zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou. Žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území shrnul, že jeho životní situaci nelze považovat za nikterak mimořádnou a z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Žalovaný shrnul, že humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení, k tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců. Dále konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žalobci po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Dále žalovaný zhodnotil skutečnosti uvedené v informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022. Žalovaný uzavřel, že vietnamské státní orgány nejevily o žalobce v době jeho pobytu před odjezdem z vlasti ani během jeho tamní návštěvy žádný zájem. Taktéž vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, správní orgán nemá žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho současném návratu do vlasti. Po zhodnocení výpovědí žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný posuzoval také otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení

informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu § 14b zákona o azylu. Z toho důvodu žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 22.5.2023** mimo jiné uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu nebo nepostupoval v souladu s mezinárodními závazky a komunitárním právem. Dále odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, respektive údaje poskytnuté k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. Také odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. Jak vyplývá z průběhu správního řízení, bylo jednoznačně prokázáno, že důvodem podání žádosti žalobce je snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR a rovněž obava ze strany jeho věřitelů. Žalovaný upozornil, že legalizaci pobytu v žádném případě není možné podřadit mezi důvody azylově relevantní, pro které by bylo možné udělit mezinárodní ochranu v některé z jejích forem ve smyslu zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu NSS, zejména na rozsudky č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006. Také připomenul, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní bez dalšího z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a není je ani možné podřadit mezi důvody pro udělení azylu. Žalovaný taktéž upozornil na to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež neslouží k legalizaci pobytu v ČR a nelze ji tak zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR.

K námitce žalobce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obavy z pronásledování v zemi původu, žalovaný uvedl, že se důvody uváděnými žalobcem v průběhu správního řízení podrobně zabýval, avšak uváděné důvody neshledal za důvody azylově relevantní. Žalobce sdělil, že se zadlužil kvůli cestě do Rumunska, kam odjel za prací, peníze na cestu si půjčil od „černé společnosti“, ale protože peníze na splacení nemá, do vlasti se nemůže vrátit. Žalovaný upozornil na to, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů je nutné vyčerpat všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí instituty ochrany, deklarované mezinárodním právem. Žalobce tuto podmínku zjevně nenaplnil. Správní orgán má dále za to, že státní orgány ve Vietnamu jsou schopny zajistit svým obyvatelům ochranu, a to i před pronásledováním ze strany věřitelů, pokud o ni požádají. Jak vyplývá z průběhu správního řízení, žalobce se však ve své domovské zemi na příslušné orgány s žádostí o pomoc neobrátil, nelze tedy bez dalšího tvrdit, že by mu tato pomoc nebyla účinně

poskytnuta nebo zcela odepřena. Žalobce nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí. Žalovaný odkázal v této souvislosti na rozsudek NSS v Brně ze dne 11.3.2004, č.j. 6 Azs 8/2003. Navíc nelze ani přehlédnout, že popisované jednání (snaha věřitelů vymoci od žalobce dlužnou částku) nelze podřadit pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu (nebyly zapříčiněny žalobcovo rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině či politickým přesvědčením), ale zjevně trestnou činností soukromých osob. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani k takovému závěru však nelze v daném případě dospět. Správní orgán v této souvislosti odkázal na informaci MZV ČR informace MZV ČR č.j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28.2.2023 k č. j. MV-17198-1/OAM-2023, půjčky, úvěry a lichva. Z uvedené informace tak vyplývá, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. K tomuto správní orgán dále uvedl, že si nelze nevšimnout, že v průběhu správního řízení žalobce obavy z nedůvěry vůči veřejnoprávním orgánům nebo policii ve Vietnamu nikdy nezmínil. V žalobě uvedené tvrzení stran nedůvěry ve veřejnoprávní orgány tedy nejsou v souladu s tvrzeními učiněnými v průběhu správního řízení. Správní orgán se s ohledem na uvedené domnívá, že tato žalobcem uvedená tvrzení (pozn.: až v podané žalobě, nikoli jím uváděná v průběhu správního řízení) jsou zjevně motivována snahou žalobce zcela účelově vygradovat jeho azylový příběh s cílem získat pozitivní výsledek v soudním řízení.

K námitce nesprávného posouzení udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu správní orgán připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok ani subjektivní právo. Humanitární azyl je specifický institut, který je udělován za zcela výjimečných okolností, které však správní orgán v případě žalobce neshledal. Správní orgán nadále trval na zákonnosti svého postupu, neboť při hodnocení, zda lze v individuálním případě žalobce seznat důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení této formy mezinárodní ochrany, nebyly překročeny meze správního uvážení. K námitce, že žalobce naplnil přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany a žalovaný tak nesprávně aplikoval ust. § 14a zákona o azylu, odkázal žalovaný na stranu 6-8 napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán možností udělit žalobci doplňkovou ochranu podrobně zabýval, avšak po posouzení jeho výpovědí a dostupných aktuálních a relevantních informací dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a ani § 14b zákona o azylu. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný účelově uvedenými. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.4.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 22.5.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.4.2023 předáno osobně žalobci dne 28.4.2023.
6. **Ústního jednání konaného dne 19.10.2023** se žalobce nezúčastnil a zástupce žalobce setrval na podané žalobě, na kterou odkázal a závěrem značně obsáhle vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím zejména proto, že dle žalobce důvody pro neudělení azylu nejsou prokázány, neposkytují oporu pro výrok napadeného rozhodnutí a správní orgán by se měl touto konkrétní žádostí zabývat důkladněji například i v oblasti argumentační, měl by pořídit více

podkladů ze země původu žalobce i podkladů týkajících se ilegální činnosti „černých společností“. Tzn., že by žalovaný měl zjistit, zda existuje či neexistuje nebo do jaké míry existuje či neexistuje, ono sepetí zločinu ať organizovaného či obecného s bezpečnostními složkami Vietnamu a pak teprve může rozhodnout o tom, zda je či není žádost žalobce důvodná. Do té doby se jedná pouze o spekulace a nepodložené dokumenty. *Zástupce žalovaného* naproti tomu závěrem uvedl, že argumentace závěrečného návrhu žalobce vybočuje z renomovaných informací, které si žalovaný za účelem posouzení azylového příběhu žalobce obstaral. Ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu soudního řízení kromě prostých tvrzení nepředložil žalobce žádný důkaz, který by obsah těchto informací jakoukoliv zpochybňoval. Touha žalobce, aby správní orgán obstaral takové podklady, které by jeho příběh podpořily, tak nemohla být naplněna, neboť situace v zemi jeho původu není taková, jak on tvrdí. Pokud žalobce tvrdí, že mafie je, navzdory oficiálním zprávám o zemi původu, propojena s bezpečnostními složkami, bylo třeba to podpořit vlastními zprávami o zemi původu též z renomovaných zdrojů. Jen prostá tvrzení a nesouhlas tyto zdroje nahradit nemohou. V takovém postupu přitom žalobci nic nebránilo, proto s ohledem uvedené žalovaný žádal, aby byla žaloba zamítnuta.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
10. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
11. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

12. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
13. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
14. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19.8.2005, č.j. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.
15. Následně se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky naplnění důvodů přiznání azylu dle § 12 zákona o azylu. Soud musí souhlasit s argumentací žalovaného uvedenou na straně 2-5 napadeného rozhodnutí, neboť žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce vycestoval z Vietnamu na základě svého cestovního dokladu a sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR s tím, že má obavy z pronásledování ze strany věřitelů ve Vietnamu.
16. K tomu soud uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: „*Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, ani žalobce ji neuvedl.
17. Z výpovědi žalobce a ani z žaloby nevyplývá, že by se se svými problémy s věřiteli obrátil na příslušné státní orgány ve Vietnamu i přesto, že z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022 a informace MZV ČR č.j. 103347/2023- MZV/LPTP ze dne 28.2.2023 k č.j. MV-17198-1/OAM 2023, půjčky, úvěry a lichva, vyplývá, že státní orgány Vietnamu se snaží s černými společnostmi poskytující nezákonné úroky bojovat. Občané

Vietnamu také mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Tím, že se žalobce na příslušné orgány v zemi původu neobrátil a současně ani neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely, není možná aplikace § 12 zákona o azylu. V případě pronásledování žalobce ze strany věřitelů tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu nedůvodné.

18. Soud připomíná, že tzv. humanitární azyl je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že *„správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.r.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“* Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že *„ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“*
19. Dále soud v tomto smyslu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, z něhož plyne že *„V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“* Zdejší soud je tak oprávněn přezkoumat pouze to, zda žalovaný při posuzování možnosti udělit humanitární azyl postupoval v souladu se zákonem. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí tak soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Touto otázkou se žalovaný zabíral velice zevrubně na str. 5 - 6 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení oné otázky, avšak po jejich vyhodnocení vyšlo najevo, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal námitku důvodnou, neboť žalovaný dostatečně jasně a srozumitelně zdůvodnil, proč nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit.
20. Rovněž zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, který konstatoval, že *„humanitární azyl je především určen osobám „těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory“.* Obvykle se tedy jedná o případy

těžkých zdravotních obtíží. V této věci však žalobce uvedl, že je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani potřeby. Žalovaný se v souvislosti s posuzováním důvodů pro udělení humanitárního azylu zabýval vedle zdravotního stavu žalobce i jeho rodinnou, sociální i ekonomickou situací. V ČR žalobce nemá žádné rodinné vazby. Situace žalobce není nikterak výjimečnou a jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Situaci žalobce je tak nutné řešit v tomto případě primárně zákonem o pobytu cizinců. Ani dle soudu se tedy nejedná v případě žalobce o důvod zvláštního zřetele hodný tak, jak jej pro svou aplikaci § 14 zákona o azylu vyžaduje. Také z výše uvedeného demonstrativního výčtu osob, pro které je azyl dle § 14 zákona o azylu koncipován, lze dovodit, že se jedná o výrazněji silnější zásahy do sféry žadatele, ke kterým především ale dochází na území domovského státu, nikoliv na území, kde je o azyl žádáno.

21. Žalovaný opatřil dle názoru soudu dostatečné podklady ohledně bezpečnostní situace ve Vietnamu, které zařadil do správního spisu. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Postup žalovaného byl proto správný a námitka žalobce v tomto směru není důvodná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rozsáhle věnoval otázce udělení doplňkové ochrany, a to na straně 6-8. Své závěry žalovaný dostatečně srozumitelně odůvodnil a soud má za to, že žalobce neprokázal, ani ve správním řízení nevyšlo najevo, že by mu hrozila vážná újma v případě jeho návratu do země původu (viz § 14a zákona o azylu). Proto má soud námitku žalobce týkající se posouzení o (ne)udělení doplňkové ochrany za nedůvodnou.
22. Soudu nezbyvá než zase zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na vše uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
23. Rovněž soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003-46 - *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. K legalizaci pobytu za účelem spolužití s osobou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu.“* Z výše citované judikatury je tak zřejmý záměr zákonodárce poskytnout azyl jen těm žadatelům, pro něž je zákon koncipován, nikoliv osobám, které ho volí jako prostředek k získání pobytového oprávnění v ČR místo správného postupu v souladu se zákonem o pobytu cizinců.
24. V této věci v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil

skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídá okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a s jeho závěry se zdejší soud zcela ztotožnil.

25. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a tudíž považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí také není v rozporu s § 12, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, proto považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem. Ani po závěrečném návrhu zástupce žalobce při ústním jednání nedošlo k žádné změně v názoru soudu.
26. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádná z uplatněných žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však nepožadoval žádné náklady řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 19. října 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně